

Mọi Việc Rồi Cũng Qua Đi...

Sao Khuê

Bích Trâm ngồi xuống, rưng rưng nước mắt:

- Buồn quá, chị ơi!
- Có chuyện gì thì Trâm cứ từ từ nói ra cho nhẹ lòng.

Bích Trâm có hai cậu con trai lớn, Tuấn và Tú; và một cô con út, Bích Thu. Con bé này xinh ơi là xinh và ngoan thật là ngoan. Bích Thu vừa mới học xong đại học và cũng vừa mới đi làm. Bích Trâm góa chồng từ khi Bích Thu mới có 10 tuổi. Nàng ở vậy 18 năm, vất vả xuôi ngược, nuôi ba đứa con thành tài nên bao nhiêu tình yêu thương Bích Trâm đặt hết vào các con.

Ngày Tuấn lấy vợ, Trâm vui lắm, trang hoàng nhà cửa, kết ren, kết hoa để đón cô dâu. Bạn ơi là bạn nhưng rất vui, nhất là buổi tối được đứng trên sân khấu hôn hoan chào mừng hai họ. Hai năm sau thì cháu Tú đột nhiên ra ở riêng và sau đó sống chung với một cô đầm da ngăm ngăm. Bích Trâm có dám than thở gì đâu, sợ chúng bảo rằng kỳ thị chủng tộc, đành nuốt cái ức vào trong lòng. Hy vọng Bích Thu thấy Mẹ khổ sở mà cho cái hôn hạnh làm bà mẹ vợ, tổ chức một đám cưới thật linh đình, bỏ công ở vậy nuôi con...

- Nhưng mà chị thấy Bích Thu ngoan lắm mà. Cháu vừa đẹp lại vừa ngoan. Chuyện gì xảy ra vậy Bích Trâm?
- Thì đó, cũng là tại ông Trời quái ác hay là tại cái bà Thị trưởng này không biết lo cho dân chúng mà 2 năm liền nhà em bị nước ngập vào trong basement.
- Thì nhà chị cũng bị đầy thôi. Thành phố mình nhiều nhà bị ngập lụt, thiệt hại nhiều lắm em ạ. Nhưng chuyện ngập lụt thì liên hệ gì tới chuyện Bích Thu?
- Thì lần cuối cùng, nước lên cao quá, hai mẹ con em chỉ ráng mang được vài món nhẹ lên tầng trên. Sau đó thì từ từ nhờ người ta mang một số đồ đạc còn xài được lên tầng trệt, chỗ em ngủ. Nhà cửa trở nên chật chội và cháu Thu cũng không có phòng để mà ngủ nữa. Cháu bàn với em sẽ đến nhà bạn thân của nó, Suzanne, ngủ nhờ trong lúc sửa basement. Nhà Suzanne rất rộng và có cả phòng riêng cho Thu, lại gần chỗ nó đi làm. Em nghe nói thấy hợp lý nên gật đầu cái rụp. Em đâu dè rằng nhà con Suzanne này lại còn có một thằng anh, Paul, hơn con Thu khoảng hai tuổi, vẫn còn ở chung nhà.
- Ái chà, thế thì hỏng rồi. Lửa gần rơm lâu ngày cũng bén. Mà tụi Tây Đầm ở đây, chúng nó thoải mái tiến nhanh tiến mạnh, chẳng cứ là con trai hay con gái... Mà thôi ở xứ này không lẽ mình lại đi kỳ thị Đầm với Tây, miễn sao hai đứa nó hợp nhau, thương nhau thì cũng nên kết hợp cho chúng nó em ạ.
- Nào em có dám kỳ thị đâu, nhưng nếu em biết trước là thằng Paul ở đó thì em sẽ không cho Bích Thu đến ngủ với Suzanne. Em nghe nói trước kia Paul đã từng đi ra ở riêng, vậy mà không hiểu sao lại trở về nhà.
- Chắc là anh chàng thất nghiệp hay là đi học trở lại nên không thể cáng đáng nổi tiền thuê nhà?
- Nghe nói là nó thất nghiệp chị ạ. Rồi nhân dịp thất nghiệp thì xin đi học trở lại để lấy học bổng mà sống. Khi Bích Thu cho em biết là Paul vừa thất nghiệp và đi học lại thì em có bảo Bích Thu trở về nhà sống, tuy chật chội một chút vì cùng phòng với em. Nhưng nó không muốn như vậy và còn nói "*Con không muốn xa Paul. Chúng con đang yêu nhau.*"
- Thế thì nguy to rồi em ơi.
- Đúng thế chị ạ. Em có dặn cháu là theo phong tục Việt Nam, con gái nên giữ gìn, không nên sống buông thả kiểu bây giờ là sống chung, sống thử... Chị nghĩ coi, sống thử thì chỉ con trai là có lợi còn con gái thì thiệt hại trăm bề. Chị có nhớ chị Thúy Minh, hàng xóm của chúng mình hồi ở Sài Gòn không? Khi còn kẹt lại ở Sài Gòn thì ai nấy đều chăm chú tìm mối vượt biên, nên khi có người đến hỏi chị Thúy Minh đều lắc đầu quầy quậy. Chị Thúy Minh chỉ biết một điều là "ra đi". Ai dè đi đến nơi thì đã thành gái già. Lúc qua bên này thì chị ấy cũng đã lớn tuổi rồi, khoảng 40 tuổi hay lớn hơn. Tình cờ chị ấy gặp lại một anh bạn ở trên đảo. Hai người cô đơn và anh ấy đề nghị là sẽ sống thử xem có hợp nhau không và sau 10 năm nếu thấy hợp thì sẽ làm đám cưới.
- Trời đất! Sống thử 10 năm thì còn gì là đời con gái người ta?
- Thế mới nói. Trong 10 năm đó, một phần vì yêu, một phần vì hy vọng có một đám cưới để khỏi mang tiếng gái già nên chị ấy đành chấp nhận. Chị Thúy Minh rất chiều chuộng anh chàng này, nhưng đúng 10 năm sau thì anh ta tuyên bố xin chia tay vì anh ta không muốn vướng vòng thê nhi, vì con là nợ, vợ là oan gia... Tiếc công chị Minh đi may, nuôi anh ta ăn học. Ngay sau khi thành tài, có việc làm thì anh ta chia tay chị Minh, về Việt Nam cưới một cô trẻ đẹp hơn.
- Vậy thì biết đâu chừng cô này cũng sẽ bỏ anh ta để lấy một người xứng đôi vừa lứa hơn...

- Chuyện đó thì em chưa biết nhưng bây giờ em đang điên cái đầu vì con em đây nè. Em cũng kể chuyện chị Thúy Minh cho cháu nghe và nói cháu ráng giữ gìn. Đàn ông con trai như cánh bướm, hoa nào cũng xề vào, chán chê rồi lại bay đi... Lại một điều, con bé Thu thường ngày cũng khôn ngoan lắm, thế mà không hiểu sao lại cứ nghe lời thằng Paul rậm rấp. Nó còn cần nhằn lại em: “*Mẹ quá lo xa chứ gia đình Suzanne là gia đình đàng hoàng, học thức và khá giả.*”

Nhà cửa sửa xong, em gọi cháu Thu về ở, nhưng cháu bảo bố mẹ của Paul và cả Suzanne nữa đều nói nó “*cứ ở lại cho vui*”. Chị biết cháu chị rồi. Bích Thu chăm chỉ lại thích nấu ăn và trong bao nhiêu tháng ở bên đó, nó cứ nấu ăn cho cả nhà...

- Nhưng rồi chuyện gì đã xảy ra?

- Thì hôm cuối tuần đây nè, Bích Thu xách va-li về nhà, đóng chặt cửa phòng không nói với ai tiếng nào cả. Em năn nỉ: “*Có chuyện gì thì nói cho mẹ biết để xem mẹ có thể giúp con được không. Bây giờ chỉ còn có hai mẹ con trông cậy vào nhau, nếu con cứ giữ im lặng thì lại sinh bệnh ra đó. Hay là con cãi nhau với Paul hả? Thỉnh thoảng cãi nhau thì cũng là thường thôi, có cái gì đâu mà phải phiền hà đến thế?*” Em nói mãi, thiếu điều lay lục, nó mới chịu mở cửa rồi ôm lấy em mà khóc như mưa như gió:

- Mẹ ơi, con sai rồi... Con không nghe lời mẹ.

- Nghe đến đây, em cũng rụng rời chân tay. Em cứ nghĩ là con bé đã ôm cái bầu tâm sự... Đúng là con đại cái mang. Lại còn sợ cháu nghĩ quẩn mà phá thai, hậu quả khôn lường sau này.

- Thế... thế... Bích Thu có thai thật à?

- Không chị ạ. Em hỏi đi hỏi lại nhiều lần và nói rằng nếu có chuyện gì thì em sẵn sàng nuôi cháu bé, nhưng nó bảo đảm với em là nó không có thai và nó cũng không hề phá thai.

- Thế thì chuyện gì xảy ra mà nó lại xách va-li về nhà?

- Cháu nó bàn với thằng Paul là “*Bây giờ hai đứa yêu nhau cũng lâu rồi vậy thì nên hợp thức hóa và tổ chức đám cưới...*” Nhưng thằng kia cười sằng sặc: “*Cái gì? Thu muốn làm đám cưới à? Có khùng không? Tự nhiên lại lấy dáy mà buộc vào người? Chúng mình đang sống như vậy có phải là tốt đẹp và thoải mái quá hay không? Tôi không bao giờ muốn bị cột chặt đời tôi vào một người nào khác. Thu nên nhớ như vậy. Tại sao phải lấy vợ, lấy chồng, có con rồi lăn lưng ra đi làm để trả nợ nhà, để nuôi con, để chờ con đi học? Thì giờ nào để mà sống cho mình chứ? Tại sao mình cứ phải đi theo những cái vết xe lăn cổ điển như vậy? Nếu Thu tin rằng có tái sinh thì chắc gì kiếp sau mình lại tiếp tục làm người, vậy thì tại sao không hưởng ngay từ kiếp này đi. Đừng theo vết xe lăn của các thế hệ già nua, suốt đời chỉ sống vì bổn phận. Hãy cởi cái áo bổn phận đó ra đi. Hãy tận hưởng những gì mà mình đang có trong tay: tuổi trẻ, tiền bạc và sức khỏe. Nếu Thu không chấp nhận cuộc sống như vậy thì chúng ta chia tay từ bây giờ.*”

- Trời đất! Cái ông Paul này đúng là vô cùng hiện sinh và là vua ích kỷ. Nó phải biết là khi có gia đình thì tuy vất vả vì con cái nhưng cũng vui, đồng thời khi mình già thì chúng nó cũng trông nom cho mình...

- Chị vẫn còn giữ quan niệm cổ điển ấy ư? Con cái trông nom cho mình khi mình về già ư? Không bao giờ có chuyện đó đâu. Bây giờ đã có những nhân viên xã hội lo chuyện đó. Các cụ nói nước mắt chảy xuôi. Ông bà lo cho cha mẹ, cha mẹ lo cho con cái, con cái lo cho cháu chắt... Ai may mắn có được con biết lo cho cha mẹ thì kể như là đã có phúc đức nhiều lắm rồi, tu nhiều kiếp lắm rồi. Em có bà cô, ở góa nuôi 3 con thành tài, rồi do thời cuộc, khi di tản, mẹ con mỗi người ở một nước, may mà cô em có người trông nom cả chục năm trời, cho tới lúc chết. Dĩ nhiên tiền công đó do các con chung lại để trả nhân viên xã hội.

Chị ơi, Đức Phật đã dạy “*Không nắm giữ và cũng không mong cầu. Mọi pháp tùy duyên và nghiệp mà sinh diệt. Một việc xảy ra (một pháp) – vừa là nhân, vừa là quả; quả của nghiệp trước vừa là duyên cho nghiệp sau. Duyên luôn luôn biến đổi từng sát na khiến quả theo đó cũng thay đổi, vì vậy cụ Nguyễn Du mới nói: “Có trời mà cũng có ta, chữ tâm kia mới bằng ba chữ tài.”* Tâm tốt tạo nên duyên tốt, duyên tốt đưa đến quả tốt. Em cũng vào cà nhà thờ nghe giảng. Các Cha giảng rằng “*Hãy để mọi việc cho Chúa! Hãy trao mọi lo lắng và nghi ngờ của bạn cho Chúa. Đặc biệt là những thứ nằm ngoài tầm kiểm soát của bạn.*”

- Em biết là bây giờ mọi việc đều khác xưa nhưng em vẫn buồn quá chị ơi...

- Nếu em biết nói thế thì em hãy trao mọi khó khăn cho Chúa. Chuyện lỡ rồi, cũng là số mạng thôi. Mà em ơi, thêm một câu châm ngôn khôn ngoan nữa là...

- Là gì hả chị?

- Là “*mọi việc rồi cũng qua đi*”.

Sao Khuê

